

PRIČA IZ BJELOVARSKJE SUDNICE ILI TKO JE UKRAO SLOBODU GOVORA?

Autor Maja Geček-Jelić

Četvrtak, 27. Studeni 2014 09:27 - Ažurirano Četvrtak, 27. Studeni 2014 09:49

Kada sam prije dva mjeseca, napisala otvoreno pismo ministrici Milanki Opačić, tj. njenom Ministarstvu, koje je ujedno objavljeno ovdje na portalu, nisam se posebno nadala odgovoru, niti bilo kakvoj reakciji s vrha. Pisala sam više iz nekih svojih razloga i potreba.

Možda su ga neki ovdje i pročitali. Pismo je o velikoj borbi samohranih roditelja, o borbi za alimentaciju, o svim preprekama koje treba pokušati savladati, o zakonima, koji i nisu tako loši, ali se ne provode u praksi, te najviše o sudskim postupcima, koji traju godinama, te se ništa ne rješava. Sudstvo je sporo, inertno, neefikasno i licemjerno. Djeca su obično samo slučajevi, brojevi u nečijoj ladici. Zaboravljeni slučajevi.

No, na moje veliko iznenađenje, reakcija se ipak dogodila. Prvo sam dobila odgovor od pomoćnice ministrice Opačić, koja mi obećava pomoć, ali me također uskoro pozivaju iz nadležnog Centra za socijalnu skrb, da dođem dati izjavu. Uglavnom formalnost, s mojim potpisom na kraju. Nakon toga dobivam odgovor i od pomoćnice ministra pravosuđa, jer je proslijeđeno spomenutom ministarstvu, te mi gospođa piše, neka navedem detaljno o kojem se postupku radi, broj slučaja i naziv suda. Šaljem joj odgovor, čisto iz znatiželje, što će učiniti s tim.

Nakon nekog vremena, dobivam poziv na sud, na ročište zbog opoziva uvjetne presude. Ocu moje djece istekla je uvjetna kazna, još prije dva mjeseca, te bi zbog toga što nije ni sada platio svoj dug, niti plaća mjesečne rate alimentacije, trebao odslužiti zatvorsku kaznu. Napominjem da je slučaj, tj. njegovo trajanje, a moja borba, ušlo u četvrtu godinu.

Dakle, bila sam pozvana kao svjedok, jer su moja djeca maloljetna, te sam im na sudu, zakonski zastupnik.

...

Dolazim tamo, pregledavaju mi torbicu, mene...

Osjećam neku vrtoglavicu, oblijeva me hladan znoj. Mislila sam nekad, da će biti lakše s godinama, da ću otupjeti, oguglati, postat će normalno stajati na sudskim hodnicima, čekati da me prozovu...Ne, ipak nije lakše. Teret je nekako veći.

Čekam i gledam, hoće li on doći. Ne dolazi naravno.

...

Pozivaju me unutra, konstatiraju da osuđenik nije došao, ali to pada u drugi plan, kao i više puta dosad. Da nisam došla ja, sigurno bih platila novčanu kaznu. Sutkinja, koja godinama vodi slučaj, govori mi da moram govoriti istinu i sve one pravne gluposti, koje zvuče kada pogledam zašto sam ovdje, kao hrpa besmislica.

Istina? Ja godinama ovdje govorim istinu, je li vas ikada bilo briga za moju istinu? Za istinu mojih kćeri...

Nakon toga postavljaju mi formalna pitanja, te me ispituju. Nekih pet pitanja, na koja odgovaram niječno. Je li platio dug, plaća li mjesečne rate, viđa li djecu, kupuje li im poklone, jesam li u kontaktu s njim? Ne, ne, ne, ne i ne.

Moje ispitivanje je gotovo. U manje od minute.

Nakon toga, sutkinja me značajno pogleda i krene...

Počinje mi držati predavanje o mojem dopisu ministarstvu, jer ju je očito jako razljutilo, govori kako ja nisam shvatila neke stvari, kako ne razumijem ulogu suda, te kaznenog postupka. (što ne razumijem, kazneni postupak je tu zbog kazne i sama riječ mu govori o tome, razumijem ja sve, razumijem jako dobro, da vas jednostavno nije briga, ali je pogođen vaš ego, jer se netko usudio progovoriti javno). Ne govorim skoro ništa, jer mi ne dozvoljava da otvorim usta, ušutkava me i počinje podizati glas. Uspjela sam reći samo : Oprostite, ali ovo traje već evo četvrtu godinu. Na to, počinje još više podizati glas, govori mi neke naučene parole, vidno

PRIČA IZ BJELOVARSKJE SUDNICE ILI TKO JE UKRAO SLOBODU GOVORA?

Autor Maja Geček-Jelić

Četvrtak, 27 Studeni 2014 09:27 - Ažurirano Četvrtak, 27 Studeni 2014 09:49

iživcirana pokazuje mi fascikl i govori kako je zbog mene, ona morala pisati očitovanje ministarstvu.

Ovo sve naravno ne ulazi u zapisnik, ne ostavlja dokaze, prepredeno poput lisice, sklanja svake dokaze, znajući da nitko iz sudnice, neće potvrditi moju priču.

Ostaje samo moja riječ. Ništa više.

Osjećam samo mučninu, dok na kraju ona spominje datum za 3 tjedna, kada će se ponovo održati ročište. Pitam, hoću li dobiti poziv, na što ona prokleta bezobrazno, počinje vikati, što niste slušali, rečeno vam je, drugi puta slušajte bolje.

Pokazuje mi pogledom vrata i govori: Doviđenja.

Tjera me van...

...

Izlazim...

Uzimam stvari na porti, pridržavajući se za zid. Osjećam da gubim zrak.

Uspjeli ste me slomiti...

Do kuće hodam polako, pokušavajući doći do zraka. Zrak je hladan, vjetar oštar, noge su mi slabe.

Ne vidim ljude, samo siluete u prolazu. Vidim samo datum kada moram ponovo tamo. Par dana prije Božića.

Pitam se, mogu li dalje u svom nastojanju?

Trebam li baš sada dalje, napisati opet, žaliti se? Ili samo prešutjeti i priznati im pobjedu?

Hoću li se osjećati dobro, znajući da sam stala na pola puta?

To je kao da nisam učinila ništa. Hoću li se predati ili imam dovoljno snage i hrabrosti, nastaviti?

Onaj neki djelić mene, koji mi ne da, da se predam, jer ako se predam, ista sam kao oni, govori mi duboko u meni : Ne odustaj, ne daj im da ti oduzmu ono jedino što imaš, slobodu govora. Slobodu da se boriš, da govoriš, da pišeš istinu. Ne daj im i u ime svih drugih...

...

Gledala sam nedavno sa kćeri lijepi crtić Pčelica Maja. I u njemu našla svoju istinu.

Pčelica Maja pita vladaricu svih pčela, Kraljicu Pčelu:

»Kraljice, zašto sam ovdje, koja je moja uloga na ovoj livadi?«

Kraljica joj odgovara:

»Majo, tvoja uloga je važna. Tvoja uloga je da otkrivaš istinu o livadi i da je objavljuješ«

A moje ime je Maja...